

Notariaat
magazine

20

De makers

vertellen ...

‘Daar is ie dan: Notariaat Magazine. (...) Het nieuwe magazine past naadloos in het transparante en dynamische beeld van de notaris anno 2001.’ Dat schreef oud-voorzitter Hans Tromp in het voorwoord van het allereerste nummer. Twintig jaren zijn verstreken, vele onderwerpen zijn beschreven. Hoe hebben de ‘vaste’ journalisten en illustratoren van Notariaat Magazine de dynamiek in het notariaat ervaren? Welke verhalen en beelden zijn hen bijgebleven? Lex van Almelo, Wilma van Hoeflaken, Jolanda aan de Stegge, Roel Ottow en Truus van Gog vertellen.

| BEELD Truus van Gog / Roel Ottow

Op pad!

Mijn eerste verhaal voor *Notariaat Magazine* bracht me naar hotel Mitland in Utrecht. Het was 2009, een warme middag in juni. Er was een economische recessie gaande waarvan niemand wist dat die nog jaren zou duren. In een van de zalen van het hotel was een executieveiling. Die werd vooral bezocht door mannen. De meesten in spijkerbroek of bermuda, een enkeling in pak. Handelaren, makelaars en bankpersoneel. Af en toe riep er eentje: ‘Mijn!’ Het was heel druk, want op zo’n veiling kon je een huis kopen voor gemiddeld 30 procent onder de vrije marktwaarde. Een drama natuurlijk, want de particuliere eigenaren van die huizen bleven met een forse restschuld zitten. Een paar maanden later, in november, ging ik voor *Notariaat Magazine* naar het ministerie van Financiën om staatssecretaris Jan Kees de Jager te interviewen over de nieuwe Successiewet. ‘Waarom moeten we successierecht betalen?’, vroeg ik. ‘Op alles waardoor je draagkracht vermeerdert, wordt belasting geheven. Of het nu gaat om inkomsten uit hard werken, een lot uit de loterij of een erfenis’, zei de staatssecretaris. En zo is het.

Het jaar erop was ik in Winterswijk, voor het 10-jarige jubileum van de agrarische notarissen. Hun voorzitter vertelde me hoe zij als boerendochter zo onder de indruk was van de notaris die bij haar ouders aan de keukentafel de bedrijfsopvolging kwam bespreken dat ze besloot zelf notaris te worden. Ik werd kind aan huis in Driebergen, waar de voorzitter van het notarissenpensioenfonds uitleg gaf over de financiële situatie van het fonds. En ik was in de oude Olafabriek in Wilp, waar notarissen plannen maakten voor nieuwe verdienmodellen. Het kantoorloze model was er eentje. ‘Dan lees je het testament voor op de begraafplaats’, zei een praktische notaris. Ja, in pre-coronatijd kwam je nog eens ergens. Wat me opvalt als ik door al die verhalen scroll, is dat ik me de interviews waarvoor ik op pad moest nog kan herinneren, terwijl ik van al die telefonische interviews vrijwel niets meer weet. Hoe interessant het onderwerp ook was, en hoe geestig of slim de spreker. Dus hopelijk stuurt de redactie me weer ergens heen zodra het kan.

Wilma van Hoeflaken

Notariaat
magazine

20

Toewijding en enthousiasme

Op een koude winterdag bevond ik me hoog boven in het stuurhuis van een hypermoderne kustvaarder in de haven op Urk. Aan een boerentafel in Noord-Holland sprak ik met betrokkenen over een slepende ruilverkavelingstragedie. En in haar werkkamer vertelde de directeur van het Kröller-Möller Museum smakelijk over gulle gevers. Met *Notariaat Magazine* kom je nog eens ergens.

Voor notariële artikelen doorkruis ik het land en tref uiteenlopende expertise. De serie met hoogleraren notarieel recht schiet me te binnen, evenals gesprekken met vrouwelijke notarissen die ongelijkheid aan de kaak stelden. In een kapitaal Zuidas-kantoor werd ik bijgepraat over de complexiteit van driedimensionaal eigendom bij verkaveling van stationslocaties en afgelopen maand haalde het item 'internationale miljoenenhandel in postduiven' zelfs het NOS-Journaal. Roerend en indrukwekkend vind ik altijd weer de toewijding van vrijwel elke geïnterviewde, het enthousiasme waarmee wordt gesproken over het onderwerp. Geheid vertellen (kandidaat-)notarissen meer dan waar ik voor kom. Gelukkig komt het slechts bij hoge uitzondering voor, maar eens in de zoveel jaar stuurt een geïnterviewde mijn conceptartikel terug waarin vrijwel geen zin ongemoeid is gelaten. Alles roodgekleurd, doorgehaald en herschreven. Ronduit hilarisch was de notaris die in zijn begeleidende mailtje schreef: 'Ik had niet in de gaten dat ik met een journalist aan tafel zat.'

Ik ontmoet bevlogen juristen en elk onderwerp blijkt interessant. Afgezien daarvan ben ik dankbaar dat het notariaat in dit land zorgt voor ongekende rechtszekerheid.

Jolanda aan de Stegge

Poortwachters

Poortwachters beleven soms spannende avonturen. Zo belandt notaris Maarten Prinsze enige tijd in het Huis van Bewaring. Naar eigen zeggen door onbegrip van het OM (*Notariaat Magazine*, oktober 2018). Notarissen lijken 'eerder naïef dan berekenend', zeiden de auteurs van bestseller *De Vastgoedfraude* tien jaar geleden (*Notariaat Magazine*, januari 2010). Die indruk is juist, blijkt uit een binnenkort te verschijnen onderzoek van prof. Bob Hoogenboom. Misschien niet het spannendste, maar wel het schrijnendste verhaal vind ik dat van een alerte notaris uit het zuiden des lands die wordt verdacht van witwassen. Voor de weduwe van een huisvader, die in 2002 is geliquideerd, ontvangt hij 875.000 euro van een buitenlandse rekening op zijn derdengeldenrekening. Aan de Belastingdienst meldt hij dat het vermogen fiscaal wellicht niet is

verantwoord en dat de vrouw wil inkeren. Volgens de Hoge Raad maakt een erfgenaam zich schuldig aan witwassen als deze weet of welbewust de kans heeft aanvaard dat het geërfde en voorhanden vermogen afkomstig is uit enig misdrijf. De weduwe moest dat weten, omdat de notaris haar heeft gewaarschuwd. De notaris heeft de grootste moeite om de ijverige officier van justitie ervan te overtuigen dat hij te goeder trouw heeft gehandeld. Jaren later vindt de notaris het nog steeds 'een traumatische ervaring en een gevoelige kwestie voor alle betrokkenen'. (*Notariaat Magazine*, juli/augustus 2016)

Lex van Almelo

‘Met Notariaat Magazine kom je nog eens ergens’

Met heel veel liefde

Ondoenlijk! Mij vragen één foto te kiezen in de twintig jaar dat ik voor *Notariaat Magazine* gefotografeerd heb! Want wat heb ik leuke ontmoetingen gehad en mooie avonturen beleefd. Ik herinner me de grote installatie waarmee aardwarmte uit de grond werd gehaald of het schip waarmee ik naar IJmuiden ben gevaren. Het was alleen een hele onderneming om weer thuis te komen. Op dit moment orden ik mijn archief en ik zie veel jongere versies voorbijkomen van mensen die nu nog steeds in het notariaat zitten. Ik ben zelf grijs geworden, maar zo veel mensen met mij.

Het portret van professor Huijgen vind ik mooi, omdat hij hierop uit zijn comfortzone treedt. Dat was een grappig moment. Het is destijds niet zo geplaatst, de ‘keurige’ foto uit die serie wel.

Dank notariaat dat ik u heb mogen fotograferen al die jaren, ik doe het met heel veel liefde!

Truus van Gog

Meer dan tachtig tekeningen

Van de twintig jaren *Notariaat Magazine* heb ik net iets meer dan de helft mee mogen doen als illustrator. Alles met elkaar meer dan tachtig tekeningen. Het is altijd mooi om zelfs bij een niet ‘sexy’ onderwerp een beeld te maken dat het onderwerp vangt en lezers over een drempel uitnodigt. En dat in goed overleg met de redactie. Er zijn er

meerdere op mijn site terechtgekomen, omdat ze ook buiten de context van het artikel te begrijpen zijn. Een leuke uitschieter was natuurlijk de tekening over maar liefst twee pagina’s in het begin van de coronacrisis.

Roel Ottow

